

Какво ми е дава и какво ми взема Интернет

Интернет отне от мен. Отне моята свобода. Отне радостта от летните дни, когато излизах с приятели навън в близкото футболно игрище. Играехме. Но сега те предпочитат да седят у дома си и да сърфират в глобалната мрежа. Сега съм затворен между четири стени... Търся свобода, но където и да погледна - все Интернет. Четири стени и едно малко прозорче - това е сега светът на модерния човек. Прозорче, през което успявам да се чуя със своите далечни близки... Прозорче, през което успявам да науча нови неща... Прозорче, събрало целия ми свят... Всички ние сме зависими от тази скоро открита дрога. Тя е в джоба на всеки... Продава се във всеки магазин. И ако още не сте си купили, какво чакате? Дали е законна? Да разбира се! Но няма да осъзнаете кога сте станали зависими. Кога, уж от удобство заблудени, вече празни са погледите Ви, и с бездушни очи гледате в един екран. Събуждате се с това. Лягате си пак с него. А то бавно ви убива. Говоря за Интернет. За глобалната мрежа, която се крие така удобно, незабележимо в дома на всеки един от нас. По-разпространен от вирус... По-опасен от коя да е дрога. Не отричам, че е полезен. Можете да се чувате с близки и познати на километри от Вас. Да играете с приятели. Да пишете романи и да рисувате дори. Да споделите важна информация на момента. На каква цена обаче? Ставате зависими. Губите свободата си. Затворени сте между четири стени и единственото добро около Вас е онова прозорче, през което като погледнете вдишвате глътка свобода. Но вие сте затворени. И стените стават все по-тесни. Вече нямате свободата да вземете молив или химикали да напишете на лист писмо до вашата любима. Или да не сте забравили що е лист? Вече нямате смелостта. Смелост!

Никой вече не твори. Моливите са забравени. Листовете, оставени да жълтеят в някой шкаф... Колелото ръждавва, чакайки теб да го подкараш. Ами книгите?

Книга. Колко от вас отварят доброволно книга? Колко от Вас успяват да усетят емоцията, която тя може да предаде? Писана с любов от страстен писател, искал да дари своите знания на света. На вас. Създадена да бъде усетена, да предаде своя опит, от писателя на поколения. Сега тя трупа прах, забравена в някоя библиотека. Чака мен. Да издухам натрупалия се прах по нея... Да я отворя. Да прокарам пръсти през страниците ѝ и да усетя аромата на мастило и стара хартия. Излязла от печатницата, топла като пресен хляб. Пътувала километри, за да стигне до мен и сега е в ръцете ми отново и съм готов да започна да чета редовете ѝ. Ред след ред. Изречение след изречение. Усещам как се храня. Храня се със знания, предавани поколения наред. Вече съм в един нов, чудесен, свят, далече от Интернет. Но вие предпочитате да прочетете същата информация в глобалната мрежа, предадена от някой „бездушен“ програмист. Осквернена. Там тя не може да бъде разбрана. А вие не можете да усетите страстта ѝ. И аз завися от Интернет. За да стигне до вас моето есе, вероятно трябва да го препиша и да го пратя в глобалната мрежа... Зависимост.

Аз ти се противопоставям. Отдалечете се от компютрите и мобилните устройства! Усетете отново свободата!

Свободата на Вас отнета от технологиите на XXI век.

Иван-Давид Иванов Иванов- Ха клас

НГПИД „Акад. Дечко Узунов“, град Казанлък